

HET LAM EN HET LAMSVEL.

Er liepen eenige schapen met hunne kleintjes in de weide.

»Blae — blae — blae!» klonk het hier en daar.

Blae — blae wil, als ik 't wel heb en door een lammetje uitgeroepen wordt, zoo veel zeggen als »moeder, moeder, kom gauw bij me!»

Maar moeder kon haar lammetje niet hooren. Zij was dood. Dat was droevig voor het jonge diertje, dat nu eenzaam rondscharrelde en het moest aanzien, dat de andere lammeren zoo vroedijk waren en rondom hunne moeder sprongen.

»Blae — blae — blae!» Klonk een andere stem, veel dieper en voller dan die van het lammetje. Die stem kwam van een oud moederschaap, dat haar kleintje door den dood verloren had. Haar geroep beteekende: »och mijn lief lammetje, kom terug bij moeder!»

Beide stemmen en weeklachten werden door den goeden herder gehoord. Hij zag hoe droevig de moeder was, die haar kind had verloren en hoe het lammetje naar de moeder verlangde.

Wat zou hij nu doen om beiden gelukkig te maken?

Hij meende een goed middel gevonden te hebben.

Hij bracht het lam naar het oude schip en zei:

»Zie, moederschaap, hier heb je nu een kleintje. Pas er nu goed op!»

Het lammetje wilde gaarne bij het schaar blijven, maar het moederschaap, na het kleintje hier en daar besnuffeld te hebben, stiet het terug en liep weg, altijd roepende: »Blae — blae — blae! Mijn kind kon bij moeder!»

't Was een teleurstelling voor den herder. Maar hij wist raad.

Hij trok het vel af van het doode lammetje en wikkelde daarin het levend. Vervolgens bracht hij het naar de nu altijd blattende moeder, die nu het kleintje van alle kanten berook en scheen te beseffen, dat daar iets was van haar eigen kind.

Er was wel iets bij wat haar vreemd was, maar wat deed dat er toe? Zij had immers het lamsvel en daarmee stelde zij zich tevreden. En het kleintje was zóó gelukkig toen dat moederschaap haar liefde bewees.

't Is heusch gebeurd.

EEN VERSTANDIGE HOND.

Op zekeren dag begaf zich een boer naar het bosch, om daar een boom te vellen. Tot zijn geluk was hij vergezeld van zijn hond. En dit bleek spoedig. In zijn drift, om den boom om te hakken, lette hij er niet op, dat deze spoediger viel dan hij dacht. De boom viel op zijne beenen en brak de enkels af. Daar lag hij nu hulpeloos te midden van de sneeuw, die den grond bedekte, en kon zich niet oprichten. Hij begreep, dat als er geen hulp kwam, hij hier op eene smartelijke wijze zou sterven. Gelukkig had hij zijne handen tot zijn dienst, tastte daarmee in zijn zak, en een stukje papier vindende, schreef hij met een potlood, onder veel pijn,

waar hij was en in welk een toestand hij zich bevond. Dit stukje papier wikkelde hij in een zakdoek en bond dezen om den hals van zijn hond, wien hij door woorden en teekens beval naar huis te gaan. De hond begreep hem en rende dadelijk naar de boerderij, waar hij, door op eene bijzondere wijze te blaffen, de opmerkzaamheid wist gaand te maken. De zoon van den boer vond de zakdoek, las het briefje en haastte zich zo vader te hulp te komen. Meer dood en levend bracht hij hem huiswaarts, maar onder Gods zegen herstelde hij toch na eenige weken. Was dat geen verstandige hond?